«Ἀγαπητή μου,

Εἶνε ἀνάγκη νὰ σὲ δῶ. Περίμενέ με ἔρχουμαι σὲ λίγο. Δὲν σοῦ γράφω περὶ τίνος πρόκειται. Θὰ ἔχανα καιρὸ χωρὶς λόγο. Πάντως ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω ὀοβαρά. Περίμενέ με...

Σὲ φιλῶ

Ρ....»

Θεέ μου! Δὲν θὰ ἡσυχάσω λοιπὸν ποτέ! Γιατὶ ἡ μοῖρα μὲ βασανίζει ἔτσι; Γιατὶ μὲ ζητεῖ ἡ κόμησσα αὐτὴ τὴν ὥρα;

Καταλαβαίνω ὅμως. Τὰ ὑποπτεύουμαι ὅλα. Ὁ Ἐρνέστος ἀνακάλυψε τὴν ἀναχώρησί μου καὶ μὲ ζητεῖ.

Μὰ μὲ ζητεῖ σιὰ χαμένα, ναὶ σιὰ χαμένα. Ἔχω πάρει πειὰ τὴν ἀπόφασί μου. Δὲν θὰ τὸν ἀκολουθήσω, ὄχι!...

Τὸν λυποῦμαι, αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, τὸν σκέπτουμαι καὶ σφίγγεται ἡ καρδιά μου. Μὰ μ' ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ δεχόμουν νὰ γυρίσω κοντά του. Ὁ δεσμὸς ποὺ μᾶς ἕνωνε κόπηκε γιὰ πάντα. Μεταξύ μας ἔχει ἀνοίξει ἄβυσσος!...

Θὰ περιμένω τὴν κόμησσα νὰ μάθω λεπτομερῶς τί συνέβη. Ὁ Ζάκ κατέβηκε νὰ παραγγείλῃ κάτι. Θὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα. Εἶμαι ὑπερβέβαιη πὼς θὰ συμφωνήσῃ μαζύ μου..

(Ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Ἐρνέστου Σαβάζ).

Ἐπερίμενα τὴν κόμησσα στὸ μεγαρό της πλέον τῆς μιᾶς ὥρας, μὰ δὲν γύρισε. Τί νὰ συμβαίνῃ ὄρεγε;...

Στὸ τέλος τρελλὸς ἀπὸ ἀνυπομονησία ἔτρεξα κατω, ἐπῆρα ἕνα ἀμάξι κι' ἐπῆγα κατ' εὐθεῖαν στὸ σπίτι τοῦ Μονέλ.

Γιατὶ οἱ δισταγμοὶ καὶ οἱ φόβοι; Γιατὶ ν' ἀναμιγνύω ξένους στὶς δουλειές μου; Ἔπρεπε νὰ κανονίσω τὰ πάντα μαζύ του. Ἤμοιν ἀποφασισμένος νὰ κανονίσω τὴν στάσι μου ἀναλόγως τῆς δικῆς του. Ἂν μοῦ φερνοταν μ' αὐθάδεια θὰ τὸν σκότωνα σὰν σκύλο!...

Φαίνεται ὅμως πὼς ἡ τύχη μὲ κατατρέχει. Ὁ Μονὲλ δὲν βρίσκονταν σπίτι του. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἐπίστευα τὴν οἰκονόμο του. Τὴν ἐρώτησα ὅσο κι' ἂν φώνοζε, ἐμπῆκα κι' ἐρεύνησα σ' ὅλα τὰ δωματια. Ἔτσι βεβαιώθηκα πὼς δὲν μ' ἐγελοῦσε... Ὅταν τὴν ρώτησα γιὰ δεύτερη φορὰ ποὺ εἶνε ὁ κύριός της, μοῦ ἀπάντησε πὼς λείπει σὲ κάποια ἐξοχή. Ἀσφαλῶς δεν μοῦλεγε ἀλήθεια. Τί μποροῦσα νὰ κάμω μὰ ταῦτα;

Ἔφυγα ντροπιασμένος, συντετριμμένος, ἀπελπισμένος. Γύρισα σπίτι ἐλπίζοντας νὰ βῶ ἐδῶ τὴν Διάνα, μὰ μ' ταια τὴν περιμένω, μ' ταια τὸ ἐλπίζω αὐτο...

Γράφω ἐνῶ τὸ χέρι μου τρέμει τὶς γραμμὲς αὐτές, γιὰ νὰ ξεπιφύγω καὶ νὰ τρέξω στὴ κομήσσης. Θὰ ἔχει γυρίσει ἐν τῷ μεταξύ.

Ἀπὸ αὐτὴ περιμένω πάντα τὰ πάντα.

Ἡ τύχη μὲ κυνηγάει!..

Ὁ Θεὸς μ' ἐγκατέλειψε!...

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Διάνας Σαβαζ).

Ἂν δὲν συμβῇ τίποτε τὸ ἀπρόοπτο ὡς τὸ πρωΐ, μόλις ξημερώσει πρέπει νὰ φύγουμε γιὰ τὸ τραῖνο.

Μιὰ μέρα ἂν μείνουμε ἀκόμα στὸ Παρίσι φοβοῦμαι ὅτι θὰ συμβοῦν πολλὰ. Αὐτὸ τοὐλάχιστον ἐκατάλαβα ἀπὸ τὰ λόγια τῆς κομήσσης.

Ἤρθε πρὸ ὀλίγου πολὺ ἀνήσυχη καὶ πολὺ συγκινημένη...

Ἀπ' ὅσα μοῦ εἶπε ἡ κόμησσα κατάλαβα πὼς ἦταν ὑπερβολικὰ ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὸν Ἐρνέστο.

Πῆγε καὶ τὴ εἶδε στο μέγαρό της, τὴν παρακάλεσε θερμὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ μὲ βρῇ

— Σᾶς τα εἶπε ὅλα: τὴν ρώτησα...

— Ὄχι δά.. Κάθε ἄλλο. Μοῦ εἶπε ἁπλῶς πὼς βγῆκες ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ δὲν γύρισες. Μὲ παρακάλεσε, μὲ ἱκέτευσε, μ' ἐξόρκισε νὰ τὸν βοηθήσω νὰ σ' εὕρῃ. Ἄ! ἂν ἤξερες πόσο ἦταν συγκεκινημένος, ἂν ἤξερες πόσο ὑπέφερε ἀναπηρη μου!. Σὲ βεβαιῶ πως τὸν λυπήθηκα, τὸν λυπήθηκα ὅσο κι' ἂν φαντασθῆς..

— Φίλατη μου, τῆς εἶπα μὲ κάπως εἰρωνικὸ τόνο φωνῆς, τὸν λυπήθηκες, δὲν ἀμφιβάλλω, ἀλλὰ τὸν λυπήθηκες κάπως ἀργα. Τί θὲς νὰ γίνῃ τωρα; Μ' ἐβοήθησες κι' σὺ νὰ ἑνωθῶ μὲ το Ζάκ; Θὲς νὰ τὸν ἀφήσω; Θὲς νὰ ξαναγυρίσω κοντὰ στὸν Ἐρνέστο; Καὶ μπορεῖ νὰ γινῇ αὐτό; Δὲν καταλαβαίνεις, ἀγαπητή μου, πὼς μᾶς χωρίζει ὁλόκληρη ἄβυσσος; Μὴ μὲ παρεξηγῇς πὼς σοῦ μιλῶ ἔτσι. Μὴ κακοκαρδίσῃς μαζύ μου. Ἐσκεφθηκα πολὺ τὸ διάβημά μου, ἔχω πάρει τὴν ἀπόφασί μου.

Ἡ κόμησσα εἶχε χαμηλώσει τὸ κεφάλι κι' δὲν μιλοῦσε. Σὲ λίγο μὲ ρώτησε:

— Καὶ τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς;

— Σοῦ τὸ εἶπα ἀγαπητή μου. Εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ μὴ γυρίσω πειὰ πίσω. Θέλεις μάλιστα νὰ σοῦ μιλήσω πειὸ τελικρινῶς: Τὸ πρωΐ φεύγω...

— Φεύγεις;

— Ναί. (Ἀκολουθεῖ)

Τὸ ἄνοιξα καὶ τὸ ἐδιάβασα γρήγορα-γρήγορα...

Η ΖΩΗ ΤΩΝ Μ. ΑΝΔΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

Ὁ Βολταῖρος καὶ τὸ ἀετόπουλό του. Ἡ ἀπόλαυσις τῆς Μαγδαληνῆς. Ἡ καϋμένη πεινάει!... Φέρτην πίσω... Ἡ συγχώρησις. Ὁ στίχος ποὺ μοιάζει μ' ἕναν ἄλλο στίχο τοῦ υἱοῦ Ρακίνα. Δόστου πίσω τὸ στίχο νὰ μᾶς ἀδειάσῃ τὴ γωνιά!..

Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του ὁ Βολταῖρος ἔμενε διὰ λόγους ὑγείας στὴν ἐπαυλί του, στὸ Φερνάϋ. Στὴν αὐλὴ τῆς ἐπαύλεώς του αὐτῆς διατηροῦσε δεμένο πάντα ἕνα μικρὸ ἀετόπουλο, τὸ ὁποῖον ἀγαποῦσε ἐξαιρετικά. Τὸ ἀετόπουλο αὐτὸ ἦταν πολὺ ζωηρὸ καὶ μιὰ μέρα ποὺ βρέθηκε λυτὸ πιάστηκε μὲ δυὸ κοκόρους. Οἱ κόκοροι ὅμως τοῦ ρίχτηκαν στὰ γεμάτα, τὸ κυνήγησαν καὶ τὸ γέμισαν πληγές.

Ὁ Βολταῖρος εἶχε τὸν ἴδιο καιρὸ στὴν ἐπαυλί του καὶ μιὰ γρηὰ ὑπηρέτρια, ὀνομαζομένην Μαγδαληνήν, τῆς ὁποίας ἡ κυριώτερη δουλειὰ ἦταν νὰ φροντίζῃ καὶ νὰ περιποιεῖται τὸ ἀετόπουλο. Φαντασθῆτε λοιπὸν τί φωνὲς ἄκουσε ἀπὸ τὸν κύριό της ὅταν τὸ ἀετόπουλο πληγώθηκε ἀπὸ τοὺς πετεινούς. Ὁ Βολταῖρος τῆς ἔκαμε δριμύτατες παρατηρήσεις καὶ τὴν ἀνάγκασε στὸ τέλος νὰ πηγαίνῃ κάθε πρωΐ στὴν κάμαρά του καὶ νὰ τὸν πληροφορῇ περὶ τῆς ὑγείας τοῦ πληγωμένου ἀετοῦ.

— Ἔ, πῶς τὰ πάει ὁ τραυματίας μας; τὴν ρωτοῦσε πάντα ὁ φιλόσοφος.

— Τὰ ἴδια! τοῦ ἀπαντοῦσε στερεοτύπως ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ δειλὰ-δειλά.

Ἕνα πρωΐ ὅμως, ἡ κυρὰ Μαγδαληνή, μπαίνοντας στο δωμάτιο τοῦ φιλοσόφου τοῦ εἶπε:

— Τὸ ἀετόπουλο δὲν ὑποφέρει πιά!

— Γιατρεύθηκε; Τί καλα... φώναξε χαρούμενος ὁ Βολταῖρος.

— Ὄχι, κύριε, δὲν γιατρεύθηκε: ψόφησε!...

— Ψόφησε!... Τὸ ἀετόπουλό μου ψόφησε καὶ μοῦ τὸ λές αὐτὸ ἔτσι ἀδιάφορα καὶ ἀσυγκίνητα;...

— Πῶς θέλετε νὰ σᾶς τὸ πῶ; Ψόφησε. Ἐδῶ μάλιστα ποὺ τὰ λέμε, καλλίτερα ποὺ ψόφησε, γιατὶ εἶχεν ἀδυνατίσει τόσο!...

— Πῶς; εἶχε ἀδυνατίσει! Ὥστε ἐπειδὴ εἶμαι ἀδύνατος κι' ἐνώ, πρέπει νὰ πεθάνω;... Νομίζεις πὼς μόνον οἱ παχεῖς ἄνθρωποι ἔχουν δικαιώματα στὴ ζωή; Ἔξω ἀπὸ δῶ! Ἔξω!

Ἡ ἀγανία τοῦ φιλοσόφου κυρία Ντενίς, ἀκούγοντας τὶς φωνὲς καὶ τὸ κακὸ ἔτρεξε νὰ δῇ τί συμβαίνει. Ὁ Βολταῖρος ἔξω φρενῶν ἀπ' τὸ θυμό του τῆς ἐξήγησε μὲ δυὸ λόγια τὰ διατρέξαντα, καὶ σιστησε νὰ διώξῃ ἀμέσως τὴ Μαγδαληνή. Ἡ κυρία Ντενὶ προσπάθησε νὰ φανῇ πὼς ὑποκύπτει στὴν ἀξίωση τοῦ θείου της καὶ συμβούλεψε τὴν κυρὰ Μαγδαληνὴ νὰ κουφτῇ κάπου, ὥστε ὁ Βολταῖρος νὰ νομίζῃ πὼς ἔφυγε.

Ὕστερα ἀπὸ λιγες μέρες, ἡ ἀνεψιὰ τοῦ Βολταίρου, ξέροντας την ἀγαθὴ καρδιὰ τοῦ θείου της, τοῦ εἶπε:

— Ἡ καϋμένη ἡ Μαγδαληνή, θεῖε μου, βρίσκεται στοὺς πέντε δρόμους... Μόλις μαθεύτηκε ὅτι τὴν ἐδιώξατε ἀπὸ δῶ, δὲν βρίσκει θέση πουθενά. Εἶνε πολὺ δυστυχισμένη..

— Καλὰ νὰ τὰ πάθῃ, ἀπάντησε ὁ Βολταῖρος. Ποιὸς τῆς εἶπε νὰ μὴ πονέσῃ γιὰ τὸν θάνατο τοῦ μικροῦ μου ἀετοῦ; Ὥστόσο δὲν πρέπει νὰ πεθάνῃ κι' ἀπὸ τὴν πείνα. Φέρτην πίσω, ὑπὸ ἕναν ὅρον ὅμως: Νὰ μὴν τὴν ξαναϊδῶ μπρός στὰ μάτια μου!

Κατόπιν αὐτοῦ, ἡ Μαγδαληνὴ βγῆκε ἀπὸ τὸν κρυψῶνα της, κι' ἄρχισε νὰ ἐργάζεται καὶ πάλι στην ἐπαυλι ἀποφεύγοντας ὅμως νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν κύριό της.

Μιὰ μέρα ὅμως, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Βολταῖρος ἔβγαινε ἀπὸ τὴν τραπεζαρία ἔτυχε νὰ πέσῃ ἐπάνω της. Ἡ Μαγδαληνὴ κοκκίνησε, τάραξε, θέλησε νὰ δικαιολογηθῇ.

— Ἂς μὴ μιλοῦμε πιὰ γι' αὐτό τὸ ζήτημα, Μαγδαληνή, τῆς εἶπε ὁ Βολταῖρος. Ὅτι ἔγινε, ἔγινε... Ὅλοι θὰ πεθάνουμε ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμο. Ἀετοὶ καὶ ἄνθρωποι!...

***

Ὁ Βολταῖρος, κάποτε ἐδιάβαζε σ' ἕνα στενο κύκλο λογίων μία νέα του τραγωδία τὴν «Ἀλζίρ». Μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν βρισκόταν κι' ὁ Ρακίνος ὁ νεώτερος (ὁ γυιος τοῦ μεγάλου Ρακίνα,) ὁ ὁποῖος: ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄκουσε ἕναν στίχο τῆς τραγωδίας τοῦ Βολταίρου ποὺ ἔμοιαζε μὲ κάποιον δικό του, δὲν ἔπαψε νὰ μουρμορίζῃ θυμωμένος:

— Ὁ στίχος αὐτὸς εἶνε δικός μου!...

Ὁ Βολταῖρος, ἀπορροφημένος ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσι, δὲν πρόσεξε. Ἕνας ἄλλος ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς ὅμως, ὁ ἀβᾶς ντὲ Βουαζενού, ἐνεύριασε στὸ τέλος. Καὶ διακόπτοντας τὸν Βολταῖρο σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς δραματικώτερες σκηνὲς τῆς τραγωδίας του, τοῦ ἐφώναξε:

— Δόστου πίσω τὸν στίχο του, βρὲ ἀδερφέ, γιὰ νὰ μᾶς ἀδειάσῃ τὴ γωνιά!...